

Vader in de hemel als hoofdbewoner **(preek ivm veertigdagenproject Thuis in Gods huis – week 1)**

---

*Liturgie zondagmorgen 28 augustus 2011
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Introductie 40-dagenproject volwassenen
 'Thuis in Uw huis' couplet 1
 Introductie 40-dagenproject kinderen
 'Kijk daar, een metselaar'
 Belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet van God
 Liedboek 460:1,2
 Gebed
 Lezen: Romeinen 8:1-17
 Gezang 102b:4
 Tekst: Zondag 46 HC
 Verkondiging
 Opwekking 136
 Lezing van Gods wet (kinderversie)
 Psalm 84:1
 Doopformulier 3
 Gezang 148:1 (schoollied vd week)
 Kinderen bij doopvont
 Gezang 124:1-3
 Doop Alyssa Madé Westra
 Gezang 124:4,5
 Luisteren naar Opwekking 518
 Dankgebed en voorbeden
 Inzameling van de gaven
 Psalm 103:2,5
 Zegen van God

Gemeente van Christus,

Kinderen hebben tegenwoordig veel meer kans op een televisie in hun slaapkamer dan op een vader in huis.

Die schokkende uitspraak werd gedaan door iemand die het weten kan, een arts-psychiater die de praktijk van alledag kent als geen ander.

Ja, niet in Nederland hoor, maar in Engeland.

En hij schreef dit naar aanleiding van de verschrikkelijke rellen daar, enkele weken terug.

U herinnert zich de beelden nog wel van straatgeweld en plunderingen.
 Begonnen in Londen, maar vervolgens ook in tal van andere Britse steden.
 De oorzaak?

Kinderen hebben tegenwoordig veel meer kans op een televisie in hun slaapkamer dan op een vader in huis... (Theodore Dalrymple)

Leg dat nu eens aan tegen ons gemeenteproject, dat vandaag begint.
 Het heeft het mooie thema 'Thuis in Gods huis'.

Maar terecht is de eerste vraag waar we mee aan de slag gaan:
 wie is hier nu precies de hoofdbewoner?

Oftewel: om wie draait het in de praktijk van alledag, in onze gemeente?

Wat zou het immers erg zijn

wanneer we als kerk van alles in huis hebben, behalve ...

ja: behalve *een Vader!*

Dan zijn de gevolgen niet te overzien.

Dan geldt ook in de kerk het recht van de sterkste.

Want dan staat ook hier ons eigen 'ik' in het centrum.

De hoofdbewoner van Gods huis – dat zijn wij dan feitelijk zélf!

Nou, dat zal toch wel loslopen, denkt u misschien.

Maar juist wanneer je dát denkt, ben je er gevaarlijk dichtbij.

Dat ontdek je in dat eerste gedeelte van Romeinen 8.

Kijk alleen maar even in vers 7:

“Onze eigen wil staat vijandig tegenover God,
 want hij onderwerpt zich niet aan zijn wet
 en is daar ook niet toe in staat.”

Nou, dit zijn nu precies die rellen in Engeland.

Vijandig tegenover het gezag...

zich niet onderwerpen aan welke wet dan ook maar...

en dan het meest onthutsende: ze zijn er ook niet toe in staat,

ze hebben namelijk geen enkele ervaring met een vader in huis!

Maar nu gaat het niet meer over Engeland,
of een verloederend Nederland.

Dit gaat over mensen in de kerk.

Mensen zelfs zoals de apostel Paulus, die toch zó goed z'n best deed altijd.

Maar in Romeinen 7 heeft hij verteld

wat een puinhoop het in werkelijkheid bij hem was.

Ik wist het allemaal heel goed, ja, en ik wilde het ook echt wel goed...

maar in de praktijk: man, wat een ellende!

Vers 24: Wie zal mij, ongelukkig mens, redden uit dit bestaan
dat beheerst wordt door de dood?

Wie zal jou, ongelukkig mens, weer leven geven in deze woestijn?

Wie zal het u, trouwe kerkganger, geven?

En ook die broeder of zuster van u die je veel minder ziet,
en waar je je zorgen om hebt?

Zie je, gemeente?

Dit is waar wij samen staan, niemand uitgezonderd.

Mensen die meer kans hebben op...

nee niet een televisie op hun slaapkamer,

maar wel op allemaal je eigen dingen in de kerk die alles voor je zijn,

meer kans daarop dan op een Vader in huis.

Maar in dit geval ligt het probleem dus niet bij die Vader, maar bij onszelf.

Wij waren massaal weggelopen van huis.

En doen het nóg maar al te vaak.

Ja, we noemen God wel 'onze Vader die in de hemelen zijt'.

Maar we voelen onszelf amper kinderen.

Laat staan dat we ons ook echt zo gedragen...

We staan immers toch het liefst op eigen benen.

Maar dit is wie we zijn: kijk maar naar Alyssa.

De doop heeft weliswaar even geduurd, het allerkleinste is er al weer af.

Maar op eigen benen staan? Dat is er voorlopig nog niet bij.

Kijk, en zó komt ze bij God.

Compleet hulpbehoevend.

Niet maar wat eten en drinken betreft, daar wordt prima voor gezorgd...

Maar juist wat het léven betreft.

Haar hele mens-zijn wordt een misère, zonder God.

Ze zal het misschien ver schoppen in het leven.

Maar uiteindelijk leidt het tot niets, zónder een hemelse Vader.

Dan verdwijnt alles wat ze zal denken en doen t.z.t. met haar in het graf.

De grote vraag is dus: wil ik zo zijn? Zo klein als Alyssa op dit moment...?

Niet maar tegenover God, maar ook levend in het hús van God.

Dus in de omgang met elkaar, in de gemeente.

En het antwoord is duidelijk: nee, dat wil ik niet.

Wat ik wil, staat daar echt haaks op.

Zelfs als vader of moeder merk ik:

hoeveel moeite kost het om tijd te maken voor mijn kind,

laat staan echte aandacht te hebben voor hem!

Of ze komen bij je op een verkeerd moment...

je bent veel te druk met de dingen die je moet doen.

Óf je hebt eindelijk eens even tijd...

maar dan wil je *dit* graag doen, of *dat*...

Zelf voel ik dan ook nog vaak de neiging om het goed te praten.

Snap dat dan, dat ik ook even tijd voor mezelf nodig heb.

Of: zie je niet dat ik ontzettend druk bezig ben?

Maar meer en meer merk ik óók wat een slavendrijver dit is.

Ik word er bepaald niet gelukkiger van, wanneer ik zo reageer.

En die ander al evenmin.

Het is inderdáád een doodlopende weg, zoals we lezen in Romeinen 8.

Wat onze eigen natuur wil brengt de dood, zowel in gezin als kerk.

Alleen wat de Geest wil brengt leven en vrede.

Nou, en hoe begint dat, wat die Geest wil?

Waar begint dat?

Hij maakt ons weer kind aan huis bij God.

Dus niet: en voortaan moet het anders, en zie je wel hoe alles in jou ten diepste draait om jezelf? Wat schiet je enorm tekort als vader...!

Ja, je schiet tekort, wij allemaal schieten tekort.

Wie zal ons redden uit deze negatieve spiraal?

Antwoord: word maar weer kind, ook dus als vader en als moeder...

Zeg maar 'Vader' tegen God.

Zie hoe Hij als hemelse Pappa van je houdt.

Breekt er dan niet iets?

Je hoeft je niet langer groot te houden.

Je hoeft je niet langer schuldig te voelen.

Je hoeft niet langer bang te zijn...

Bang dat God boos op je is.

Bang dat je het niet goed hebt gedaan.

Bang ook dat het je nooit lukken zal om een goede ouder te zijn.

Bang dat het niet goed gaat in de kerk,

en dat jij de boel redden moet.

Nee. De hoofdbewoner van het huis, dat is Hij, en Hij alleen.

Onze Vader die in de hemel woont.

Spreek Hem maar aan, als een kind zo vertrouwd: Abba, Pappa.

Begin daar maar.

Als het ware helemaal opnieuw.

Niet meer op eigen benen.

Maar zoals Alyssa... geborgen in andermans armen.

Kind dat het alleen redt met een Vader in huis.

*

Ja, u en ik redden het alleen met de hemelse Vader in huis.
Want nu kun je God ook op die manier aanroepen.
Dat is nog even wat meer dus dan dat je Hem zo aanspréékt.
Daar begint het, en dat is al heel wat.
Je eigen pretenties loslaten, je weer als een kind wenden tot Vader.
Maar gauw genoeg merk je dat je ook tot Hem róepen wilt.
En het mooie is ook dat dankzij Christus nu dus kan.
Dat je het uitschreeuwt naar boven, uit het diepst van je ziel: Pappa!!

Kijk, er wordt natuurlijk heel wat afgeroepen naar boven.
Juist wanneer ons leven een lijdensweg wordt.
Als er een God is, waar is die dan nu?
En waarom overkomt me dit dan?
Maar doorgaans is dat de roep van mensen bij wie God op afstand staat.
Die zelf nog in het centrum van hun leven staan.
En o wee, als het dan niet zo loopt als door hen gepland.
Dan was er toch ook nog zoiets als een God, en die was toch góed?
Nou, hoe kan dit dan in mijn leven gebeuren?

Maar wie zich echt kind weet van God, roept anders.
Nee, niet minder intens.
Niet met minder pijn, en vertwijfeling.
Maar die heeft wel een adres.
Die roept God inderdaad áán: Pappa, wat gebeurt er nu? help alstublieft!
Abba... ja, dat is niet de taal die wij kennen.
Frappant genoeg is het trouwens ook niet de taal die de mensen kenden
aan wie Paulus dit schreef.
Die leefden immers in Rome, ver buiten het land Israël dus.
Nee, Abba... dat kenden ze alleen vanuit het evangelie.
Het goede nieuws dat hun was verteld over Jezus Christus.
Daar kwam het ook al voor (Marcus 14:36).

En uitgerekend op het moment dat Jezus zélf in doodsnoed was.
In de hof van Getsémané.
Verschrikkelijk lijden wachtte Hem.
Doodsbang werd Hij ervan.
En dan lees je dat Jezus tot drie keer toe bidt: Abba, Vader...!
Abba Vader, voor U is alles mogelijk,
neem deze beker alstublieft van mij weg...
Maar laat niet gebeuren wat ik wil, maar wat U wilt...

Voel je? Hartverscheurende pijn is Jezus' deel.
En ook Hij weet dat God er toch wat aan kan doen.
Maar tegelijk weet hij zichzelf kind.
U weet het altijd beter dan ik.
Uw weg is ook altijd beter.
Van U mag ik heel veel verwachten,
ook als ik het erg moeilijk hebt. (G. Gunnink, dag 7)
Ja, juist dan schreeuwt alles in je naar Hem.
Hemelse Pappa, help alstublieft!!

Wat een bevrijding is het. Dat dit kan.
Daarvoor geeft God je nu de Geest.
Diezelfde Geest die Jezus in Getsémané had.
Zodat ook u en ik God echt kunnen aan-roepen.
Gericht. Wetend dat alleen Hij je echt helpen kan. En ook niets liever doet.
Wat denk je dat er met jou als vader/moeder gebeurt als je kind zo roept?
Je aarzelt toch geen moment, je rént naar hem toe.
Alles laat je uit je handen vallen, om je kind te kunnen helpen.
Zijn noodkreet raakt je tot diep in je ziel.
Nou, en dan ben jij nog maar een aardse moeder, of vader.
Maar hoeveel te meer onze Vader die in de hemel woont!

Wiens Zoon dus zó in doodsnood naar Hem riep.
Niet maar voor zichzelf, maar namens ons.
Dit was immers óns lijden dat Hij leed.
Tot en met de diepste oorzaak ervan:
we hadden van alles tot onze beschikking,
maar we misten een Vader in huis!

Dankzij Christus hebben wij Hem weer terug.
Beter nog: dankzij Christus kómen we weer bij Hem terug!
Kijk maar weer vol vertrouwen omhoog.
Vol verwachting ook.
Een verwachting die mag opwellen diep vanuit je ziel.
Pappa, help, alstublieft!

*

Ja, over die verwachting gesproken...
Wat mag je dan inderdaad verwáchten van God?
Als je persoonlijk, maar ook als gemeente met elkaar,
echt weer Hem de hoofdbewoner laat zijn van het huis...
Niet maar God, maar: echt een Váder in huis!
Wat verandert er daardoor concreet?

Kijk, in Engeland wordt de vader dus duidelijk gezien als oplossing.
Dé oplossing zelfs voor alle onlusten en onvrede in het land.
Maar je houdt je hart vast
als duidelijker wordt wat men daarmee bedoelt.
Een vader in huis,
dat moet dan zorgen voor respect, ontzag, duidelijke regels.
Veel minder hoor je over vertrouwen, aandacht, liefdevolle zorg.
Als je zo'n psychiater hoort spreken over die ontspoorde jongeren
hoor ik vooral cynisme en een totaal gebrek aan respect voor hen.

Nee, terug in het gelid – dat is kennelijk de oplossing.
En dat is kennelijk ook waar een vader voor moet staan.

Maar is dat misschien juist niet het diepste probleem?
Jongeren verwijt men een enorme hoeveelheid eigendunk.
Maar hoeveel eigendunk spreekt er ook niet uit zo'n cynische reactie?
De oplossing ligt kennelijk bij onszelf.

En is dat ook niet het grote gevaar voor ons als kerk?
Tegenwoordig draait het wel erg veel om ons eigen 'ik', denk je.
Maar verschilt dit nu wezenlijk
met een houding van 'kom, ga met ons en doe weer als wij...'?
Want stel dát we dan allemaal weer precies hetzelfde doen in de kerk...
Waar is dan in de praktijk van alledag de Vader in dit huis?

Dat is toch precies Romeinen 8:7?
Onze eigen wil staat vijandig tegenover God,
want hij onderwerpt zich niet aan zijn wet...
maar het ergste van alles: hij is daar ook niet toe in staat!
Gedrag in de kerk kunnen we wel veranderen, natuurlijk.
Maar echte liefde voor God krijg je er niet door.
Laat staan dat je nog eens echt gaat houden van je broeder of zuster!

Nee, zo liefhebben leer je pas als je jezelf geliefd weet.
Niet geliefd zolang je aan de voorwaarden voldoet.
Maar zelfs als je je leven compleet hebt verprutst.
Dan wordt namelijk je hart aangeraakt.
En je ziel gevoed met datgene waar –ie het diepst naar snakt.
Hemelse liefde stort Gods Geest dan uit in je hart. (Rom.5:5)
Een oase in de woestijn.
Ja, een complete bron van nieuw leven, van oprechte liefde, en vrede.

Omdat je merkt: ik hóef me niet langer te laten leiden door wat ik zelf wil.

Zie je het staan, in Romeinen 8:12?

Niet: ik mág dat niet meer...maar: het hóeft niet meer.

Ik hoef niet meer koortsachtig mijn eigen leven zien te maken.

Of uit alle macht vol te houden dat het toch echt goed is wat ik vind/doe.

Nee, de muurtjes rond je ziel kunnen nu worden afgebroken.

Beetje bij beetje komt er daardoor ruimte voor elkaar.

En weet je je samen thuis in een huis

waar een werkelijk hémelse Vader de hoofdbewoner van is.

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer
27 augustus 2011